

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XXVIII. ZATURDAG den 14den. NOVEMBER 1840. N. 46.

A°. 1840. N°. 8.

PUBLICATIE

Houdende, by authentieke uitlegging van artikel 29 van het Regerings Reglement voor Curaçao dd. 20 November 1833, bevoegd verklaring van de Regtbank in dezelve kolonie, om ook op verzoeken om Brieven van Relief, behoudens hooger beroep, regt te spreken.

IN NAAM DES KONINGS!

DE GEZAGHEBBER van de kolonie Curaçao en onderhoorige Eilanden.

Allen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doet te weten:

In overweging genomen hebbende, dat er een verschil van meening is ontstaan over de vraag of, krachtens het 29 artikel van het Reglement op het beleid der Regering in de kolonie Curaçao, goedgekeurd by 'sKonings besluit van den 20 November 1833 No. 85, en op den 1 Mei 1834 alhier in werking gebragt, de verzoeken om Brieven van Relief aan het hoogste politiek gezag, of wel aan de Regtbank gedaan en daar beslist moeten worden.

Gelet op de magtiging, by resolutie van Zyne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen dd. 22 July 1840 No. 1094/949, op den Gezaghebber dezer kolonie te dien aanzien verstrekt.

Gezien artikel 29 van het aangehaalde Reglement op het beleid der Regering in de kolonie Curaçao en onderhoorige eilanden.

Gehoord den Kolonialen Raad.

Heeft goedgevonden en verstaan: by authentieke interpretatie van het 29 artikel van het Reglement op het beleid der Regering in de kolonie Curaçao en onderhoorige eilanden, goedgekeurd by 'sKonings besluit van den 20 November 1833 No. 85, en alhier in werking gebragt op den 1 Mei 1834, te verklaren, gelyk verklaard wordt by deze: dat de Regtbank te Curaçao bevoegd zal zyn, om ook op verzoeken om brieven van Relief, behoudens hooger beroep, regt te spreken.

Aldus gearresteerd op Curaçao den 6den November 1840, het 27 jaar van Z. M. regering.

R. F. VAN RADERS.

Ter ordonnantie van den Gezaghebber,
De Hoofd Commis ter Koloniale Secretary,
H. KIKKERT.

Uitgevaardigd achtervolgens de dispositie van den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber van Curaçao en onderhoorige Eilanden, dd. 6den November 1840 No. 439 en gepubliceerd op Curaçao binnen het fort Amsterdam en in de Willemstad dato utsupra.

De Hoofd Commis voormeld,
H. KIKKERT.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 3 November 1840.

DE HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie, by dispositie in dato 17 October d. j. No. 425, aan den Heer JOH. HERMANUS LAUFFER Districtmeester en Hulp ambtenaar van den Burgerlyken stand in het 2de District der Midden divisie alhier, een binnenlandsch verlof verleend hebbende tot ultimo December des jaars 1841, en die betrekking intmiddels opgedragen zynde aan den Heer JOHAN HERMAN RÖMER, woonachtig in het gemelde District, zoo wordt zulks by deze ter kennisse van belanghebbenden gebragt.

Namens den Heer Gezaghebber voormeld,
H. KIKKERT,
Hoofd Commis ter
Koloniale Secretary.

De Bedrieger bedrogen.

In de eerste helft der vorige eeuw, wist een monnik uit een klooster te Saragossa een koopman aldaar woonachtig, die bankroet was gegaan, te bepraten, dat hy een gedeelte van zyn boedel, hetwelk hy had weten te verdonkeren, aan het klooster zoude schenken, voor redenen aanwendende, dat hy daarmede weder kon vergoeden, hetgeen hy diegenen verschuldigd was, die by zyn faillissement hadden geleden.—De koopman stierf, en zyne weduwe was tot den bedelstaf gebragt. Hoe zeer ook bedroefd over haar groot verlies, was zy evenwel zoo eerlyk, dat zy de laatste wil haars echtgenoots, waardoor zy in de bitterste armoede gestort werd, stipt uitvoerde. De oude trouwe dienstknecht poogde der bedroefde weduwe moed in te spreken; hy verzekerde, dat nog niet alles verloren was, wanneer zy hem slechts naar zyn welgevallen wilde laten handelen, en in het byzonder hem de Kat schenken, die sedert jaren de oude huisvriend was geweest. De weduwe stond dit gaarne toe. Het waardigste van het verdonkerde deel der nalatenschap des koopmans bestond in een zeer fraai Paard, en waarvan de opbrengst volgens zyn testament aan het klooster moest vervallen.

De dienstknecht begeeft zich met het Paard naar de markt, de Kat onder den arm, en veilt het eerste ter verkoop aan. Een officier aldaar had reeds voorlang gewenscht het schoone dier in eigendom te bezitten, en bood zich ook nu als kooper aan. "Wat moet dit Paard kosten?" vraagt hy den knecht. "Eén louis d'or," is het antwoord. "Ik verzoek u," herneemt de officier, "niet te spotten, maar in ernst den prys van het Paard te zeggen." "Hetgeen ik gezegd heb is ernst," antwoordde de knecht, "doch ik heb daar nog ééne voorwaarde by. De Kat wordt met het Paard in één koop verkocht, en deze verkoop ik niet beneden de negen en negentig louis d'or" Het Paard was den officier gaarne honderd louis d'or waard, weshalve hy volvaardig den koop op deze wyze sloot. Het Paard en de Kat werden alzoo dadelyk in het bezit des officiers gesteld, en deze betaalde de honderd louis d'or.

Nu spoedde de getrouwe dienstknecht zich naar zyne gebiederes, en verhaalde haar den gedanen handel. "Gy vervult nu den laatsten wil uws echtgenoots," zeide hy, "wanneer gy den louis d'or, dien het Paard heeft opgebragt, aan het klooster geeft, en de negen en negentig, die voor Kat zyn betaald, voor u behoudt. Hier tegen kan niemand iets inbrengen." En zoo gezegd zoo gedaan.

In een der Amerikaansche dagbladen leest men het volgende verhaal van een voorval, dat in den afgeloopen winter op een bal te New-York heeft plaats gehad:

"Een heer en eene dame, beide ongehuwd, en aan elkander geheel onbekend, waren door tusschenkomst van gemeenschappelyke vrienden op het bal toegelaten. De dame was zoo leelyk, dat zy besloot, om eene manskleeding aan te doen, waartoe hare stem en hare eenigzins grove gelaatstrekken haar byzonder dienstig waren. Onze heldin telde 28 jaren, en had sinds lang alle hoop, om in den echt te treden, laten varen.

"De heer, daarentegen, was van eenen zoo jeugdigen leeftyd, had een zoo zacht voorkomen, zulk fraai blond haar, een zoo dun middel en eenen zoo kleinen voet, dat hy, door geheel andere redenen geleid, zich als vrouw verkleede, en niemand het bedrog bemerkte. Reeds had de nieuwe Faublas met een tiental jonge lieden, die een gelanter dan de andere, gedanst en gewalst, toen een hunner, die hem byzonder het hof maakte, in het geheim van de mystificatie werd verwittigd. Zyne eigenliefde was daardoor zoo zeer beleedigd, dat hy zwoer, zich te zullen wreken. Dit jonge mensch was dezelfde, die de bedoelde dame naar het bal geleid had, en hetgeen tusschen deze en den wraakzuchtigen neef werd besloten, behoeft niet gezegd te worden. Genoeg, dat, een uur later, de jonge *B*..., de misleiding van zyne kleeding ten einde toe willende volhouden, een geheim onderhoud terstond aan mejufvrouw *A*..., die, altyd als man verkleed, hem aanbood dadelyk te huwen, indien hy toestand haar te schaken. De schaking had plaats, en getrouw aan haar woord bragt de vrouwelyke verleider zyn slagtoffer by eenen priester, die zy kende. De jonge *B*..., door zyne eigene dwaasheid geheel opgewonden, gaf geen acht op het wonderlyke toeval, dat alles zoo zonder de minste zwarigheid gebeurde. In zyne onvoorzigtigheid ging hy zoo verre om alle de plegtigheden, by het huwelyk vereischt, te vervullen, en na het voltrekken van het huwelyk, aan hetwelk hy, in de veronderstelling, dat hy werkelyk eenen man voor zich had, geen gewigt hechte, bragt hy zyne wederhelft naar de echtelyke woning.—Maar aldaar had een tooneel plaats, ligter te raden dan te beschryven; op het oogenblik, dat de veronderstelde mejufvrouw *B*... zich onder schaterend gelach als man deed kennen, verklaarde zich de veronderstelde heer *A*.. daarentegen met groote ernst als vrouw. Een donderslag had onzen jeugdigen Lovelace niet meer kunnen verschrikken; hy sprak van bedrog, van verraad, en wilde dadelyk eene echtscheiding instellen, maar op raad van verstandige menschen heeft hy zich in zyn lot geschikt.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 13 November 1840.

NAMENS den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie wordt by deze bekend gemaakt, dat de zetting van het brood voor de volgende week, eindigende den 21 dezer als volgt is bepaald: het brood van vyftien Cents moet 17½ Oncen wegen en van mindere pryzen naar evenredigheid; zullende het zoogenaamde fransche brood van den voormelden prys een once minder mogen wegen; op pœne als by de Publicatie van den 16 Maart 1824 is vastgesteld.

De Hoofd Commis ter Koloniale Secretary,
H. KIKKERT.

OPROEPING

VAN wege het Collegie der Wees- onbekeerde en desolate boedel kamer alhier, om tegen primo July 1841, ten gemelde kamer te doen inleveren: alle pretentien (zoo hier te lande als elders) ten laste van den onbeheerden Boedel van wylen den Heer DOMINGO DELGADO LINARIS, alhier gewoond en overleden op den 9den Juny 1836; zullende na dien datum geen regard op eenige pretentien hoe ook genaamd, geslagen worden.

De Weesmeester van voormelde kamer,
G. VOS Jz.

Curaçao den 12 November 1840.

OPROEPING.

NAMENS de Bestuurders der Nederlandsche Portugesche Israëlitische Gemeente op dit eiland, worden hierby al de leden der gemelde gemeente, welke hunne verschuldigde rekeningen van quotisatie en offergelden tot het jaar 1839 als nog niet afbetaald hebben, opgeroepen en aangemaand, dezelven vóór of uiterlyk ultimo der loopende maand te komen aanzuiveren, aangezien al de als dan onafbetaalde rekeningen ter hand van den Heer Procureur des Konings zullen worden gesteld.

Curaçao den 13 November 1840.
Het voorzittend Lid by de voormelde gemeente,
JEOSUAH NAAR.

Publieke Verkooping

OP Woensdag, den 16 December dezes jaars, in het lokaal van de Weeskamer alhier, van eene verzameling van welgeconditioneerde, kostbare en zeer zeldzaam voorkomende werken in de Nederduitsche taal. Voor nadere informatien adressere men zich ter dezer Drukkery en aan het bureau van den Vendumeester dezer kolonie, alwaar de catalogussen ter bezigtiging zullen worden gedeponeerd.

Curaçao den 13 November 1840.

TE KOOP

By AUGUST MULLER.
SUPRAFYN HOLLANDSCHE VILTE HOEDEN.

Te Koop

Ter Drukkery.

SPAANSCHE SPRAAKKUNST,
Onderscheidene soorten Schrytbehoeften als: afgesneden en onafgesneden Propatria—groot en klein Mediaan, met en zonder blaauwe lynen—velin en gewoon post papier—kardoes papier—bord papier—boeken in blanco—penneschagten—zwarte, blaauwe en roode Inkt—supra fyn zwart en rood Lak—Ouwelen—Zwart kryt, vierkant en ronde vernist—fyne Potlooden—Notitie boekjes—Hollandsche, Engelsche en Spaansche Cognossementen en Wisselbrieven in blanco—Verfdoosjes—Gom Elastiek—Visite kaartjes—eenige fransche boekwerken—Fransche en Nederduitsche woordenboeken, enz.

als mede:

Leerboeken voor het Katechetische Onderwys en andere schoolboeken en Prysboekjes.

CURAÇAO.

SCHYNGESTALTEN DER MAAN.
NOVEMBER 1840.

E. K. Maandag den 2 te 8 u. 25 m. 's morgens.
V. M. Maandag den 9 te 1 u. 15 m. 's namiddags.
L. K. Maandag den 16 te 4 u. 17 m. 's morgens.
N. M. Maandag den 23 te 9 u. 35 m. 's avonds.

Daar de opstand der stad Santa Martha thans het onderwerp van staatkundige gesprekken uitmaakt, kan het niet onbelangryk zyn deze volgende opgave van December 1839 aangaande dier stad te plaatsen:

Het getal harer ingezetenen bedraagt 4000 zielen; in de provintie zyn er byna geene slaven meer. Dezelve heeft geen landbouw, wegens gebrek aan werklieden, hoewel de grond by uitstek vruchtbaar is. Het gevolg hiervan is, dat deze provintie geen uitvoer van produkten heeft; derzelver uitvoer bestaat byna geheel in specie. De publieke schatkist ontvangt jaarlyks ongeveer 350,000 pesos inkomende regten, doch in de laatste drie maanden beliepen dezelven 160,000.

De stad bevat 5 á 6 handelhuizen van inboorlingen, die zeer ryk zyn; twee derzelver zyn byna milionairen van eigen kapitaal, en de anderen zyn van honderd duizend pesos en daarenboven.

Uit den staat van den handels omzet van Nieuw Grenada, die jaarlyks in de Bogota Courant wordt geplaatst, blykt het, dat deze handels omzet jaarlyks toenam; ook werden er aanzienlyke remisen door het gouvernement naar Engeland gedaan om de buitenlandsche schuld te betalen.

De opstand van eenige districten van Nieuw Grenada moet noodzakelyk de verdere remisen schorsen: en het is niet onmogelyk, dat Groot Brittannië in deze omwenteling zal tusschen komen door de gerevolteerde zeeplaatsen te dwingen zich aan het erkende gouvernement te onderwerpen tot tyd en wyle de buitenlandsche schuld zal afbetaald zyn, anders zoude die schuld nimmer betaald worden.

Het voorwendsel van den opstand is een federatief bestuur; doch hoe menigmalen hebben de gematigde dagbladen in Nieuw Grenada hierop reeds aangemerkt, dat die republiek te weinig bevolkt en te arm is om nog eene provinciale wetgevende magt te bekostigen. De welbevolkte en bloeijende provintien of staten van Noord Amerika kunnen zulks doen; doch de zoo zeer verarmde en met zulke geringe landbouw voorziene provintien van Nieuw Grenada kunnen niet meer dan één centrale wetgevende magt bekostigen, dewyl zy daarenboven nog zulke aanmerkelyke renten voor de buitenlandsche schuld te betalen hebben.

Overigens willen de verarmde en ontvolkte nieuwe amerikaansche republieken in alles Europa en de Vereenigde Staten nabootsen. De leden van derzelver congres lezen in de buitenlandsche Couranten van het invoeren van nieuwigheden, namelyk van het aanleggen van yzerbanen, het boren van artesische putten, het graven van kanalen, het invoeren van stoomvaartuigen en stoomwagens, enz. en willen den tyd niet afwachten om dit alles tot stand te brengen. Hoe menigmalen heeft zulks aanleiding gegeven, dat er besluiten in de zittingen der Congressen zyn doorgegaan tot het invoeren dezer nieuwigheden, doch die uit gebrek aan kapitaal onuitgevoerd zyn gebleven.

Deze week zyn alhier geene verdere berigten van Nieuw Grenada ontvangen geworden. By de vorige kunnen wy voegen, dat Generaal Gomez aan het hoofd der Federalisten de hoofdstad Bogota belegerde ten einde den President Marquez tot afstand te dwingen en een nieuw bestuur daartestellen; en Generaal Mariño was naar Cartagena vertrokken met eene Commissie van het nieuwe gouvernement van Santa Martha.

De *Journal de Havre* vermeldt, dat er tusschen Engeland en Frankryk eene overeenkomst is gesloten om in geval van oorlog tusschen de beide landen de stoombooten, welke passagiers en brieven zakken overbrengen, te eerbiedigen even als vaartuigen van neutrale natien.

Het voornaamste artikel van het viervoudige traktaat betreft het uitsluiten van oorlogschepen van alle natien uit de Bosphorus Dit artikel wordt niet gevonden in het traktaat zelve, maar wel in het byvoegsel tot hetzelve, hetwelk almede andere belangryke artikelen bevat.

De bygevoegde artikels zyn:

1. Het sluiten van de Bosphorus en de Dardanellen voor vreemde oorlogschepen.
2. De toelating aan hulptroepen (voorzeker Russische) om binnen Constantinopolen te komen, en om terug te trekken, wanneer men hare diensten niet meer zal noodig hebben.
3. Het getal dezer troepen zal door de verbondene mogendheden bepaald worden.
4. De Porte en Groot Brittannië zyn gemagtigd om de vyandelykheden tegen Mehemet Ali te beginnen zonder te wachten, dat de ratificatien zyn ingewisseld geworden.

Iets over het luchtverschynsel van den avond van den 15 October jongstleden.

Hoewel er reeds eene maand verloopen is, sedert dat dit verschynsel plaats had, zoo kan het toch niet noodeloos geacht worden hierop nog eens terug te komen, daar hetzelve eene ruime stof voor gesprekken en beoordeelingen heeft opgeleverd.

Des avonds van gemelden dag omstreeks 9 ure zag men aan een helderen hemel een lichtverschynsel met eene snelle vaart van het noorden naar het zuiden schieten en op eene hoogte van omtrent 40° boven den gezigteinder zich ontbinden in eene lange en tamelyk breede streep of staart. Dezelve had een phosphorischen glans, en bleef omstreek een klein kwartier uurs zigtbaar,—Deze lichtstreep begon zich al dadelyk te verbreeden en zich daarna in tweeën te splitsen, welke deelen door de onderscheidene kronkelingen der verbeelding ruim spel gaven om in dezelve vreemde vormen van eene slang of een draak te zien.

De volgende uitlegging van dit verschynsel is, naar het ons voorkomt, de meest aannemelykste. Het meteor bestaat uit eene ophooping van phosphorische stof, die met de zuurstof van den dampkring in aanraking komende, ontvlamt; hierdoor wordt deze massa telkens yler, tot dat zy zich geheel in eene lange staart of streep ontbindt, welke in den dampkring blyft hangen, tot dat zy zich brandende verteert.

Deze uitlegging vindt men in de Konst en Letterbode by de beschryving van soortgelyke verschynsels, welke door den Heer Van Breda eenigen tyd geleden zyn waargenomen geworden.

Gemelde geleerde bevond zich te Bergen in Henegouwen en wel op eene plaats, die hem een vry uitzigt over een groot gedeelte van den sterren hemel vergunde.—Gedurende een September nacht zag hy daar eene zeer groote menigte vallende Sterren het zwerk doorkruisen; de hemel was buitengemeen helder, ook de menigvuldige vallende Sterren schitterden, staande hare korte verschyning, met een ongemeen sterk licht.

Hetgeen hem daarby byzonder in het oog viel, was het verschynsel, dat, na de

verdwyning van bykans iedere vallende ster op de plaats van hare verdwyning, gedurende eenige weinige oogenblikken, eene menigte vonken overbleef, en dat deze, by het verdwynen der vallende ster, geboren wordende vonken volstrekt niet deelden in de zoo snelle beweging van de vallende ster zelve, maar tot hare verdwyning toe steeds op dezelfde plaats aan den hemel zigtbaar bleven.

Dit verschynsel schynt volkomen het gevoelen te bevestigen, dat de ontploffing of uitbarsting dezer sterren plaats heeft in den dampkring der aarde. Immers de vonken maakten een deel uit van de vallende ster; zy deelden in de snelheid, waarmede deze werd voortbewogen, en door dat zy van haar werden afgescheiden, werd de beweging van hare massa in geenen deele verhinderd; zy konden zich by eene uiteenbarsting der vallende ster in een grooter ruim, dan deze besloeg, uitbreiden; zy konden op deze wyze eene lichtende plek aan den hemel vormen, doch deze lichtende plek moest met dezelfde snelheid voortbewogen worden en in dezelfde rigting, als de moederster, tenzy in het bepaald geval dat eenig wederstand biedend middel de beweging der vonken verhinderde, vertraagde, of wel byna geheel vernietigde.

Zulk een weêrstand biedend ligchaam levert het ledig ruim buiten den dampkring niet op; zoodat zulke eene vermindering van snelheid in dit ledig ruim zich niet verklaren, ja zelfs niet denken laat; en de vonken, gas, damp of wat het zy, dat zich uit de vallende ster ontwikkelt, met dezelfde snelheid, als deze zelve zouden moeten bewogen worden.

Wanneer men daarentegen aanneemt, dat het ontstaan der vonken in den dampkring geschiedt, en wanneer men tevens opmerkt, dat by hetzelve het volumen van het ligchaam der vallende ster verbazend wordt vergroot, dan heeft het verschynsel van het stilstaan der vonken niets onverklaarbaars. Met het volumen vermeerdert de tegenstand, dien de dampkringslucht aan het bewogen ligchaam tegenstelt, en met den vermeerderden tegenstand vermindert de beweging. Er is niets tegen, om te stellen, dat het volumen der vonkenmassa, waarin de vallende ster zich oplost, zoo groot is ten opzigte van het ligchaam der ster zelve, dat de snelste beweging in eenen schynbaren stilstand veranderd worde.

De verklaring van dit verschynsel, gelyk zy door den Heer van Breda, naar Wollaston, wordt gegeven, draagt de kenmerken van nieuwheid. In de *Beiträgeder Witterungskunde* van den Hoogleeraar H. W. Brandes, laatstelyk in het licht verschenen, wordt zy ten minste niet gevonden.

Lykstaatsie van Alexander den Grooten.

Ter gelegenheid dat de aandacht zoo zeer gevestigd is op het verwacht wordend overbrengen van het lyk van *Napoleon*, van St. Helena naar Parys, eene plegtigheid, die men binnen kort te wachten heeft; en vooral by het geopperde plan, dat het vervoeren van het lyk van Havre tot aan Parys, niet te water langs de Seine, maar over land geschieden zou, zal het welligt niet ongepast worden geoordeeld, zoo wy hier eene korte beschryving laten volgen van den staatsiewagen, met welken het lyk van *Alexander den Grooten* van uit Babyloniën naar Egypte is vervoerd geworden.

Hen, die eene meer uitvoerige beschryving mogten verlangen, vermeenen wy te mogen verwyzen naar het werk van den Heer Quatremere de Quincy. *Monuments et ouvrages d'art antiques, restitués d'apres les descriptions des ecrivains Grecs et Latins*, waarin zy niet alleen eene nauwkeurige beschryving, naar Diodorus Siculus gevolgd, maar ook zelfs eene naar die beschryving gemaakte afteekening van den staatsiewagen zullen vinden.

Alexander in het 321ste jaar voor Christus geboorte, het 33ste zyns levens en het 12de zyner regering, hetzy aan de gevolgen van onmatigheid op een door hem gegeven gastmaal, hetzy aan hem, door *Antipater*, een zyner maarschalken, toegediend vergif, overleden zynde, en aan *Perdiccas* verklaard hebbende, te begeren, dat zyn lyk naar den tempel van *Ammon* vervoerd zou worden, begon men met de noodige aanstalte hier toe te maken.

De zorg hiervan werd toebetrouwd aan *Arrhideus*, eenen natuurlyken zoon van *Filips* van Macedoniën en alzoo eenen halven broeder van *Alexander*; niet minder dan twee jaren werden tot de toebereidselen vereischt.

Alles tot den statigen optogt gereed zynde, zag men een zoo vernuftig uitgedachte als prachtige en kostbaar daargestelde staatsie-wagen, met het lyk van den te midden van zynen zegevierden loop gestuiten veroveraar, Babylon verlaten om de bestemde reis aan te vangen.

Het ligchaam van den wagen werd gedragen door twee assen, die op de Perzische wyze staken in de vier wielen, waarvan de spaken en cirkels van goud en enkel de omliggende hoepels van yzer waren. De uiterste einden der assen of bossen waren mede van goud en verbeelden leeuwenkoppen, elk met eenen schicht tusschen de tanden. De wagen had vier disselboomen, ieder met eenen vierdubbelen rang van jukken en elk juk met vier muilezels bespannen, zoodat de wagen in al door vier en zestig muilezels, de schoonste en sterkste, die men had kunnen vinden, getrokken werd. Deze ryk opgetuigde muilezels droegen gouden hoofdstellen, met gouden schellen ter wederzyde en halsbanden met edelgesteente bezet.

De wagen was twaalf voeten breed en achttien voeten lang. Dezelve was in twee verdiepingen afgedeeld.

Het bovenstuk bevatte de ruimte tusschen de zoldering van het onderste gedeelte en het buitenst rond-op-loopend dak, welk laatste met schelpen van edelgesteente belegd was.

Aan de hoeken van het dak stonden gouden beelden, *Overwinningen*, die tropheen dragen, voorstellende; voorts was er op het midden van het dak een purper kleed of tapyt gespreid, van hetwelk zich eene groote kroon van gouden olyftakken verhief. Deze kroon, waarschynlyk van gebruineerd goud, was zoodanig gemaakt, dat het flikkeren der zonnestralen daarop, door de weerkaatsing die het gaf, in de verte al den schyn van elkander snel opvolgende bliksemstralen had.

In het voorgedeelte der onder het dak gespaarde ruimte, prykte een gouden troon of zetel, zynde een vierkante leuningstoel, waarvan de voorste stutten bestonden uit twee beelden, voorstellende twee *Tragelaphen*, eene soort van hersenschimmig dier, half bok, half hert. Deze beelden waren, in den styl der ouden, slechts ten halve lyve en liepen verder uit als de gewone stutten van eenen stoel. Deze *Tragelaphen* hadden in den mond zware gouden ringen, van uit welke loof en bloemfestoenen, van onderscheiden kleuren, kransgewyze nederhingen; voorts waren de pilasters behangen met franje en schelklinkende bellen, om het naderen van den wagen uit de verte aan te kondigen.

Dit bovenste gedeelte werd gesteund door eenen omgang van gouden kolommen met Iönische kapiteelen. Binnenwaarts van dezelve, zoodat er eene gaandery tusschen bleef, was een gouden traliewerk, waarvan de draad ter dikte van eenen vinger was. Dit traliewerk omgaf op het onderste gedeelte van den wagen het binnenvertrek, waarin het lyk geplaatst was.

De kroonlyst, die dit traliewerk met de zoldering vereenigde, bevatte aan iedere zyde van den wagen een op den overledenen vorst toespeling hebbend tafereel.

In het eerste zag men *Alexander*, den schepter in de hand klemmende, gezeten op eenen ryk bewerkten metalen zegewagen. Zyne Macedonische lyfwacht, Perzische en andere drommen omringen hem, of gaan voor hem uit.

Het tweede tafereel vertoonde den stoet der ten oorlog uitgeruste Olifanten met de daarop gezeten manschappen en achter dezelve de Macedoniers in gewone wapenrustingen.

Het derde stelde de ruitery voor, in hare manoeuvres en evolutien in het gevecht.

Het vierde eindelyk leverde het schouwspel van eene in slagorde geschaarde oorlogsvloot.

Aan den ingang van het binnen-vertrek, hetwelk door eenen groenen voorhang was afgesloten, onder de voor-kolonnade, stonden twee gouden leeuwen, die aldaar wacht schenen te houden en ieder binnentredende gade te slaan.

In het door het gouden traliewerk omgeven binnen-vertrek bevond zich de lykkist, die geheel van geslagen goud was en waarvan al de overblyvende ruimte opgevuld was met aromatische kruiden, geschikt om het lyk voor bederf te bewaren. Op die kist was of wel eene roef, of wel een tweede daarom sluitend overdeksel, waarover een ryk in goud geborduurd purper tapyt was heen gespreid. Rondom de baar waren 'skonings wapenen ten toon gesteld, op dat alles aan zyne heldhaftige krygsbedryven mogt herinneren.

De geheele wagen was, waarschynlyk om de langdurige reis des te beter te kunnen weerstaan, niet dan uit metalen bestanddeelen zaamgesteld, behalve evenwel het onderstel, hetwelk waarschynlyk van hout geweest zal zyn; in het midden van dit onderstel, verhief zich een zeer kunstig gemaakte spil, eene soort van veer, die den ganschen bovenlast droeg en denzelven by de hobbeligheden van den weg steeds in deszelfs evenwigt deed verblyven.

Aldus heeft het lyk, gedeeltelyk onder geleide van *Arrhideus*, gedeeltelyk onder dat van *Ptolomeus*, die het tot Syriën zou zyn te gemoet gereisd, om het aldaar overtenemen, de reis van Babyloniën over Damascus tot aan Memphis volbragt, van waar *Ptolomeus* het later naar Alexandriën deed overbrengen.

De gouden kist werd later door den uit Syriën gekomen *Ptolomeus Coccus* of *Parisactus* geroofd, ofschoon deze weinig aan die heilingschennis had, daar hy zynen buit niet vermogt te bewaren.

De oorspronkelyke kist werd alstoen door eene andere, maar slechts eene glazen kist vervangen, en in deze was het, dat *Julius Caesar* het lyk vond liggen, toen hy hetzelve te Alexandriën zyne hulde ging bewyzen.

De Roomsche Keizer *Severus*, alom en tot in de heiligdommen der tempels een aantal boeken, die over de mysteriën handelden, in beslag hebbende doen nemen, liet dezelven in het graf van *Alexander* sluiten en uit dien hoofde verbieden, het voortaan ter bezigtiging open te stellen.— Sedert weet men niet, wat er van het graf geworden is. De Heilige *Johannes Chrysostomus* spreekt er van, als van een geheel onbekend geworden voorwerp, waarvan het nog voortdurend bestaan zeer in twyfel te trekken was.

DE MENSCHENVRIEND.

Naar het Russisch.

Nicolaas Stephanowitsch Ischorski is een ryk edelman in den omtrek van Moskou, die, uit zucht om boven anderen uit te munten en zynen naam by de nakomelingschap beroemd te maken, voor eenige jaren een hospitaal heeft gesticht, waarin de armen voor niet worden verpleegd— Niet lang geleden liet de Gouverneur der provincie hem kennis geven, dat hy voornemens was, een dag op zyn buitenverblyf te komen doorbrengen; en men kan ligt denken, dat *Ischorski*, opgetogen over zulk eene vereerende onderscheiding, zich haastte alles in gereedheid te brengen, om zynen gast te ontvangen.

"Wat blyft die docter lang weg!" zeide *Ischorski*, die met zyne gemeenzame vrienden *Roslalew* en *Surski* in zyne voorkamer stond. "*Troschka!* ga hem eens zeggen, dat ik al twee uren naar hem wacht. O, daar komt hy! Myn goede *Jersei Iwanowitsch!* wat heeft u toch zoo lang opgehouden?"—"Ik verzoek Uwe Edelheid om verschooning," antwoordde de docter met eene buiging. "Ik ben in het hospitaal geweest."—"Daarover wilde ik u juist spreken. "Is alles daar in order?"—"Ik vertrouw van ja."—"Goed, goed! Men heeft over myne stichting veel gesproken, begrypt gy? en wy moeten zorgen, dat wy er by Zyne Excellentie eer meê inleggen. Is de verbandzaal zindelyk en netjes?" Alles gelyk altyd, Uwe Edelheid!—"Nu ja, beste vriend! dat meende ik ook. Van daag komt de Gouverneur hier, moet gy weten; en wy moeten zorgen, dat alles in het beste licht voorkomt."—"Ik heb de eer gehad, Uwe Edelheid te zeggen, dat alles in behoorlyke order is."—"Maar hoe zien de ziekenzalen er uit?"—"De vloeren zyn helder geschrobt, en de bedden zyn zoo zuiver als glas."—"Maar is er wel aan gedacht, om boven de deur van iedere kamer een bordje te hangen, waarop de naam der ziekte te lezen staat?"—"Daar het hospitaal slechts tien bedden heeft, is dat wel niet hoog noodig. Uwe Edelheid! maar ik heb toch, om u in dit opzigt genoegen te geven, drie bordjes laten ophangen."—"En hebt gy de namen in het Latyn geschreven?"—"In het Latyn en in het Russisch."—"Goed! En hoeveel patienten hebben wy tegenwoordig?" "Tegenwoordig hebben wy er, God dank! geen een.—"Geen een? Geen een patient?" riep *Ischorski* verschrikt uit.—"Neen, Uwe Edelheid! de laatste was *Hias*, de koetsier, en die is gisteren weggezonden."—"En dat waarom?"—Omdat hy hersteld was, Uwe Edelheid!"—"En wie heeft u gezegd, dat hy hersteld was? Hoe wist gy dat? Lieve Hemel! Geen een patient! Moet men daarvoor een hospitaal stichten? Nu, dat is zeer aanmoedigend." "Maar wat komt er dat op aan?" viel *Surski* hierop in.—"Wat er dat op aankomt?" hernam *Ischorski* verstoord.—"Geen een patient! Moet ik dan Zyne Excellentie de naakte muren laten zien?—Gy zyt een knap man, *Jersei Iwanowitsch!* Gy hebt my eene groote dienst gedaan!—Geen een patient!" "Maar, Uwe Edelheid! hoe kan ik dat helpen?"—"Hoe gy dat helpen kunt? Laat my u eens even iets vragen! Waarvoor krygt gy uw geld? Duizend roebels in het jaar, en vrye woning, en—geen een patient! Is dat uwe kunde en uw yver? Myn zuster had wel gelyk, toen zy my raadde geenen Russischen doctor te nemen—docter, zeg ik nog al! Een fraaije docter, zonder een enkel patient! Maar, al kost het nog zooveel, ik zal een Amerikaanschen docter laten komen; dan zullen wy geen gebrek aan patienten hebben.—Ja, gy hebt goed lagchen, Myneheeren! Gy hebt geen hospitaal,—en dan geen enkel patient—geen een...!"

"Zeg eens, *Roslalew!*" zeide *Surski*: "zouden *wy* ons niet ziek kunnen houden, en ieder in een bed gaan liggen?"—"Broeder! ik verzoek u, dat gy den gek niet steekt met zulk eene belangryke zaak."—"Neen, ik meen het in ernst. De Gouverneur zal het toch niet in het hoofd krygen, om de patienten den pols te voelen. De hoofdzaak is, dat de bedden niet ledig zyn."—"Die inval is zoo kwaad niet—wacht eens, ja—*Troschka!* laat *Parfen* terstond hier komen!"

Het duurde geene vyf minuten, of *Parfen* verscheen.

"Zeg eens, *Parfen!*" begon de ongelukkige *Ischorski*: "is het waar, dat wy geen enkel patient in het hospitaal hebben?"—"De Hemel zy gedankt, Uwe Edelheid! er is geen een."—De Hemel zy gedankt, gy domkop!—*Parfen!* gy zyt een ezel."—*Parfen* achte het niet raadzaam, zich tegen deze uitspraak te verzetten.—"Moet ik dan ledige bedden laten zien?" vervolgde *Ischorski*. "Ik moet en wil patienten hebben, verstaat gy?"—"Maar, Uwe Edelheid! waar zal ik die vinden?"—"Dat raakt my niet, maar ik moet er hebben—pak u weg!—Maar wacht eens, *Parfen!* gy ziet er zoo bleek uit. Zyt gy volkomen wel?"—"O ja wel, Uwe Edelheid!"—"Gy moet op uwe gezondheid passen, *Parfen!* Gy zyt inderbaad niet wel."—"Ja, Uwe Edelheid! ik ben waarlyk wel—heb medelyden met my!"—"Nu dan goed; maar pas op uwe zaken, en haast u."—"Maar, Uwe Edelheid! als er nu eens niemand wil?"—Gy moet hen niet vragen, of zy willen, gy botmuil! Gy hebt het dorp maar in te loopen, en den eersten, dien gy ontmoet, mede te nemen, of hy wil of niet. Ik denk, dat ik toch meester ben op myn eigen goed."—"Zonder twyfel, Uwe Edelheid! maar zou het niet beter zyn, eenige boeren te huren?"—"Die inval is zoo kwaad niet. Maar pas op, dat gy niemand neemt, die er niet ziekelyk uitziet. Om een waterzuchtige te verbeelden, hebben wy een dikken kerel noodig."—"O, Uwe Edelheid! dan is niemand beter, dan de doodgraver. Hy is de dikste van het geheele dorp."—"Goed, *Parfen!* Beloof hem eene goede fooi."—"Voor een paar roebels zal hy zich zeker wel een dag lang ziek willen houden, Uwe Edelheid! of zelfs dood."—"Geef hem die dan. Maar zeg eens! weet gy geen schralen, mageren kerel voor een patient, die de tering heeft?"—"Een mageren? Laat my eens verzinnen! O ja! *Andros*, de schoenmaker, die is niets dan vel over been. Die zal juist de regte zyn. Zoo mager vindt gy geen tweeden in het geheele land."—Goed, *Parfen!* Gy zyt een knap man. Maak nu maar alles zoo spoedig mogelyk gereed. Nu hebben wy ten minste twee goede patienten. De anderen moet gy zelf maar uitzoeken. Maar, luister! vergeet niet, om hun te zeggen, dat zy zich doodstil moeten houden, zoolang de Gouverneur in de kamer is."—"Ja wel, Uwe Edelheid!"—"Zy moeten zich niet bewegen. En laten zy er om denken, om hunne slaapmutsen op te zetten—en zeg hun, dat zy erg moeten steunen."—"Ja wel, Uwe Edelheid!"—"Goed! Ga nu uwen gang maar, en pas goed op.—Gy lacht, *Surski!* Ik weet wel, dat het gek is. Maar wat zal ik doen? Ik kan toch geene ledige kamers laten zien—en ik wilde gaarne iets doen, om uit te munten. Een hospitaal te stichten—dat klinkt als een klok. Als Zyne Excellentie het gezien heeft, wie weet of hy er dan niet aan het Hof van spreekt; en als de Kei... begrypt gy my nu? En als ik nu ledige kamers liet zien!"

In den namiddag kwamen *Roslalew* en *Surski* hunnen vriend weder bezoeken, om te vragen, hoe de zieken hunne rol gespeeld hadden. Zy waren juist voor het hospitaal, toen *Ischorski* de deur kwam uitstuiven.

"Wat zou onze vriend *Nicolaas Stephanowitsch* zyn?" riep *Surski* uit. "Zie hem eens loopen!—Hei! *Ischorski!* wat scheelt er aan?"—"Wat er aan scheelt?" antwoordde *Ischorski*, op eenen wanhopigen toon: "niets, volstrekt niets, behalve dat ik voor altyd onteerd, geschandvlekt ben."—"Wat meent gy?"—"Ja, dat moogt gy wel vragen. Heiligen in het Paradys, laat my ademhalen! Die gekken, die schurken, die honden, die....."—"Bedaar toch! Wat is er gebeurd?"—"Niets, heb ik u al gezegd, niets; behalve dat al myne moeite en kosten naar den duivel zyn.—Dien zotskap van een doctor zal ik nog van avond wegjagen."—"O, nu begryp ik het. Het betreft uw hospitaal."—"Myn hospitaal? Ik weet van geen hospitaal. Ik heb geen hospitaal. Morgen zal ik dat vervloekte ding laten afbreken."—"Maar, broeder! zeg ons toch, waarom gy u zoo boos maakt!"—"Waarom? Zy hebben my den dood aangedaan, anders niet. Begrypt eens! Daar laat ik mynen gasten myn goed zien, en het hospitaal komt aan de beurt. Eerst gaan wy in de verbandzaal, en allen bewonderen de netheid en zindelykheid. Men overlaadde my met complimenten. Ik was de weldoener van myn land, zeiden zy, een verlicht man, en myn goed was eene eer voor het ryk. Toen gingen wy naar de kamer No. 1: W a t e r z u c h t i g e n." Ik laat de heeren binnen. Lieve Hemel! daar ligt de uitgeteerde *Andros*. Ik bragt hen spoedig weder naar buiten, en naar de kamer No. 2. De Gouverneur las zelf het bordje: "T e r i n g z i e k e n." Wy gingen binnen, en ik dacht, dat ik door den grond zou gezonken zyn, zoo ontstelde ik. Daar lag dat dikke, logge beest *Burkas*, de doodgraver. "Hoelang hebt gy de tering al?" vroeg Zyne Excellentie. "Twee jaren, Uwe Edelheid!" antwoordde de ezel.—"Arme man! gy ziet er zeer naar uit." Iedereen schaterde van lagchen Ik kon het niet langer uithouden, en liep weg Wat zal ik nu doen?"—"En wat beduidt dit nu?"—"Wat dit beduidt? Als alles nu eens uitkwam?"—"Dat zal niet gebeuren. Hoe zou iemand op de gedachte komen, dat gy uwe zieken by den dag hebt gehuurd?—Zeg dat de bordjes verkeerd gehangen waren—dan zyt gy klaar."—"Zoudt gy denken, dat ik my zoo zou kunnen redden?"—"Wel zeker! En tot slot lacht gy nog harder, dan al de anderen te zamen."

Deze Courant wordt gedrukt en uitgegeven ter Drukkery van A. L. S. MULLER & J. F. NEUMAN wz., in de Willemstad, Breede Straat, Huis No. 79. De prys derzelve is f 12. 'sjaars, te betalen om de drie maanden. De prys der Advertentien is 25 Centen per regel, doch voor eene Advertentie van slechts een regel, betaalt men 50 Centen.